

ято я оттегли въ пѣдра-та на вѣчно-то спокойствие, за да нѣ остави насъ сирачета.—(плаче).

Стана (по-умылно).—Колко-то за майкѣ ви нѣма какво да кажа.—Тя отистина работяше, нѣ кой я караше да ражда дѣтя?—Една сиротица трѣбва да нѣма дѣтя.

Слава.—Мила Госпожо!—Мисли че има Богъ надъ насъ!—

Стана.—Какво е туй Богъ?—Богъ е въ джоба ми, кога-то имамъ пары, а кога-то нѣмамъ пары, то е сжщый-тъ черенъ дяволъ вжтрѣ!

Йордана. (Подига рѣцѣ къмъ небе-то за себе си:) —Ахъ, майчице, майчице!—Ты, коя-то гледашь отъ небеса та—ты не си нѣ учила тѣй! Укрѣпи нѣ, майчице, да ся не водимъ слѣдъ другы науки, освѣнъ слѣдъ онѣзи, кои-то си нѣ учила ты.

Стана.—(подпира си рѣцѣ-тъ на кръста—къмъ публикѣ-тѣ) Боже! Боже!—какво ли истегли една жена, коя-то има нѣколко паричкѣ!—Имамъ зеръ, имамъ!—Нѣ зацо имамъ?—Зацо-то имамъ?—А зацо имамъ?—Зацо-то нѣмамъ дѣтя!—А пакъ таквизи просяци, кои-то нѣматъ 5 пары въ джоба си, виждашь ты съ по 2, 3 и 5 просячета.—Азъ мислѣ че Богъ иска да ны накаже съ това, слѣдователно зацо да имамъ азъ милость за людскы-тъ червеи?! (къмъ дѣца-та) Праздосайте ся отъ главѣ-тѣ ми!

Слава.—Ахъ, мила Госпожо!—Като нѣ пѣдишь кѣдѣ да идемъ!

Стана.—Идете въ пѣкъла, само въ кѣщѣ-тѣ ми недѣйте дохожда!

Йордана.—(съсъ подигнаты рѣцѣ къмъ неѣ) —Мила майко!—

Стана.—(сърдито) Мълчи!—Азъ несѣмъ ты майкѣ!

Йордана.—(нажялено) Ахъ, простете мѣ, мила Госпожо, азъ забравихъ че вый не сте имали дѣтя и че неможите прочее да знаете какво ще 'ся рѣче родителска любовь—(къмъ Славѣ) —Ахъ сестро, моли ся ты за баща ни—у мене нѣма вече силѣ. (плаче)

Слава.—(клѣкнува предъ Стана и подига рѣцѣ) —Милостива Госпожо!—Прости на милѣ-тѣ ми тяткѣ, ако вѣ е увредила.—Тя, горката може да не знае какво прави и какво говори.—Нали знаете че на сиромаша языкъ-тъ